

Tisztelt Klavinusz János!

Utolsó levelem óta már majdnem egy egész esztendő telt el. Ez idő alatt sok minden történt a nagyvilágban. Így jó szokásomat megtartva újra tollat ragadok, és leírom Önnek az engem leginkább foglalkoztató problémáit: milyen hatással van az internetes világ az anyanyelvre.

A mai nap részese lehettem egy naplementének, amely nagyon elgondolkasztott. Láttam ereszkedni, majd teljesen eltűnni a napot, ami féltető világossággal ajándékozott meg bennünket, és láttam felkelni a holdat, ami viszont nyomorultó sötétséggel árasztotta el a földet. Olyannyira beledüstam magam a témába, hogy különböző könyveket kezdtem olvasni a jelenségről, és képzelje el, találtam egy mondatot, amely pontosan nagy bölcsességet fogalmaz meg: „A farkó hold óvatosságra int.”.

Köszönettel Klavinusz Úr, kérem engedje meg, hogy bővebben kifejtsem gondolatvilágomat. A nap, amely világossággal árasztja el a földet, Önt és poétatársait szimbolizálja, kik érdemeiket szereztek a magyar nyelv megújításában és gondozásában, de munkájuk sajnos egyre jobban feledésbe és homályba merül, míg a hold vagyis a digitális világ egyre csak terjeszkedik és lerombolja azt, amit Önök a fáradságos munka árán építettek fel.

Sokan azt mondják, hogy az internet hasznos, mivel rajta korlátlan mennyiségű információ megtalálható, friss hírek a világból, valamint az emberek több száz vagy akár több ezer kilométer távolság ellenére is tudják tartani a kapcsolatot egymással. Imde azt kell észrevennem, hogy az emberek sokkal több időt töltenek telefonjuk nyomoztatásával, mint szeretteikkel, barátaikkal. Ebből következik, hogy az emberi kapcsolatok – mint például a személyes kommunikáció – megromlottak, és felváltotta őket a digitális kapcsolattartás, mai nyelven a csetelés. A beszélgetés ezen formájának legnagyobb gondja, hogy nem látjuk partnerünk arckifejezéseit és különböző gesztusait. Másik nagy buktatója az, hogy az emberek értelmetlen rövidítéseket és ékezet nélküli szavakat, a messzebbek egész mondatokat küldenek egymásnak, amiből valljuk be összintén, nem sokat érthet a másik fél.

Nyelvünk romlása beszédeinkben, társalgásunkban is meggyilvánul. Az emberek kevesebb íjsógot, könyvet olvasnak, ezért szókinésük szegényes és sivár. Képesek vagyunk egy mondatban többször ismételtetni ugyanazt a

sőt, és bizonyos helyeken – mint például egy okmányirodában – meg sem tudunk szólalni, alig tudunk társalgást kezdeményezni. Elég kimenni az utcára, máris látjuk a sok telefonosó, egymástól eltávolodó magányos embert.

Kiemelnék még egy területet: az internet nem felejt. Kontáncsaim hajlamosak arra, hogy életük minden percét megosszák a nagyvilággal, és erre van is lehetőségük, „hála” az internetes közösségi oldalaknak. Bele sem gondolnak abba, hogy amit oda feltöltenek – legyen az kép vagy szöveg –, azt nem tudják letörölni, mivel az internet minden adatot és információt elraktároz felhasználóivól. Roppant elterjedt dolog a fiatalok körében egymás megsemmisítése és kigúnyolása a közösségi oldalakon. Csakhogy abba bele sem gondolnak, ezzel akár életüket tehetnék tönkre.

Tudja Hazinóczy Úr, én a „napheltében” bírom, mivel csak az veheti át az uralmat a „sötétség” felett. Levelemet Petőfi Sándor mandátumával zárom: „Miként nem születtem ezer év előtt?”. Ugy gondolom miként Petőfi is cőllal született a 19. században, azaz hogy megreformálja és életet adja hazájának, én is cőllal születtem a 21. században, és magyar hazámat, anyajelvémet akár életem során is szolgálni kötelességem.

Legmélyebb tisztelettel: Tóka Levente

Kelt.: Nyíregyházán, 2019. 10. 12-én